

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 119: Người Học Tánh Tông, Thường Hay Chấp Tánh Mà Mờ Chủng, Như Chấp Tánh Bồ Tu. Người Học Tướng Tông, Lại Thường Hay Chấp Chủng Mà Mờ Tánh, Đều Là Cái Lỗi Do Không Rõ Tông Chỉ Của Kinh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 009)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Người học Tánh Tông, thường hay chấp Tánh mà mờ Chủng (*), như chấp Tánh bồ Tu. Người học Tướng Tông, lại thường hay chấp Chủng mà mờ Tánh, đều là cái lỗi do không rõ tông chỉ của Kinh.】

Đoạn này chính là nói về việc đối với giáo nghĩa chưa thể viên dung, từ đó nảy sinh cái gọi là thiên kiến (cái nhìn phiến diện), đây là sai lầm. Phía trước đã từng báo cáo với chư vị, học Phật nhất định phải có tri kiến viên mãn, viên tri viên kiến, thì đối với công phu tu hành mới không nảy sinh chướng ngại. Cũng giống như trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói, chúng ta xem Thiện Tài Đồng Tử năm mươi ba lần tham học, năm mươi ba vị thiện tri thức, pháp môn mà chính bản thân các Ngài tu học đều không giống nhau, nhưng Ngài không hề có thiên kiến, Ngài không có thành kiến, hơn nữa mỗi một vị bạn lành (thiện hữu) đều vô cùng khiêm hư, tôn trọng người khác, đối với các pháp môn khác, đối với những người tu hành khác không ai là không tôn trọng, quyết định không có hủy báng, quyết định không có thiên kiến. Những người có chấp trước, có thiên kiến này, đều là do tri kiến không viên mãn, giáo lý chưa thực sự thông đạt.

Sự việc giống như thế này, từ xưa đến nay đều có. Học Tánh Tông - Thiên Tông là Tánh Tông, Tam Luận Tông cũng thuộc về Tánh Tông, Thiên Thai cũng thuộc về Tánh Tông, Hiền Thủ thuộc về Tướng Tông; [người học] chấp Tánh mà mờ Chủng, Tánh chính là Chân Như Bản Tánh, họ rất chấp trước, chính là yêu cầu minh tâm kiến tánh, đem cái ý “Phật chủng từng duyên sanh” (Chủng tử Phật từ duyên mà sanh) thường hay xem nhẹ đi, họ cho rằng cái này rất cạn cợt, không đáng để học tập. Chẳng biết rằng cạn là cái cạn của sâu, sâu

là cái sâu của cạn, sâu cạn như một, sâu cạn không hai, họ chưa đạt đến cảnh giới này, cho nên có chấp trước, có thiên kiến, chấp Tánh bỏ Tu, đối với sự tu học căn bản thường hay lơ là. Hiện nay trong cửa Phật, chúng ta cũng thường nghe thấy có một số cách nói, nói rằng “tiểu tiểu giới khả xả” (giới nhỏ nhất có thể bỏ), nói là có thể không cần coi trọng, đây cũng là sai lầm; thực sự làm không được, chúng ta phải sanh tâm hổ thẹn, không thể có cái ý niệm này, ý niệm này rất không tốt. Trong pháp thế gian đều giảng, về mặt tu dưỡng phẩm đức mà nói, cần phải “phòng vi đồ tiêm” (ngăn ngừa lỗi nhỏ để tránh tai họa lớn), lỗi lầm nhỏ nhất nếu như không thể đề phòng, dần dần tích tụ thành lỗi lầm lớn, thì rất khó sửa đổi, sẽ phải tạo tội nghiệp rồi. Cho nên người thực sự tu hành, nhất định là từ nơi rất nhỏ họ đã rất chú ý, đã rất coi trọng, lỗi nhỏ có thể sửa, thì lỗi lầm lớn sẽ không phát sinh. Người học Tánh Tông thường hay không trọng tiểu tiết, đây là bệnh của họ.

Người học Tướng Tông, lại thường hay chấp trước vào tiểu tiết, nhãn quang không lớn, không biết được tầm quan trọng của Chân Như Bản Tánh. Từ đó Tướng Tông hủy báng Tánh Tông, Tánh Tông hủy báng Tướng Tông, điều này chúng ta xem trong lịch sử đều có thể thấy được. Chư vị phải biết rằng, đây không phải là trong Phật pháp có lỗi lầm, là do người tu học tri kiến không viên mãn sinh ra thiên kiến, trong Phật pháp quyết định không có cái lỗi này. Nếu như chúng ta xem chư vị Tổ sư Đại đức, các Ngài không có sự sai lệch, ví dụ như Tổ sư của Thiên Tông đối với người bên Giáo hạ rất tôn trọng, rất tán thán; Tổ sư Đại đức bên Giáo hạ đối với Thiên sư của Thiên Tông, cũng vô cùng tôn trọng, vô cùng tán thán, vậy thì không có chuyện đó, chỉ là học trò của các Ngài mới có tình trạng này, đây là điều chúng ta cần phải biết.

Chú thích:

(*) **Chủng (Tướng Tông/Duy Thức Tông):** Chú trọng vào **Chủng Tử** và **Tướng trạng**. Tướng Tông phân tích rất kỹ về tâm thức, về các hạt giống (chủng tử) thiện ác trong tàng thức (A-lại-da thức). Họ cho rằng mọi sự đều do chủng tử phát khởi ra hiện hành.

“Mờ Chủng” tức là: Không rõ về quy luật vận hành của nhân quả, của các hạt giống nghiệp thức, không coi trọng sự tu chứng từng bước (Tiệm tu), không coi trọng các duyên lành để nuôi dưỡng hạt giống giác ngộ.